

SEBASTIAN FITZEK

A TERÁPIA

PSZICHO THRILLER

finep
selection

„Csupa feszültség a legelső oldaltól!” — John Katzenbach

Sebastian Fitzek

A terápia

Pszichotriller

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Sebastian Fitzek
A mű eredeti címe: Die Therapie
Fordította: Szakál Gertrúd
Szerkesztette: Dávid Anna
A borítót tervezte: Balogh József

A művet eredetileg kiadta: Knaur Taschenbuch Verlag

Copyright©2006 by Droemersche Verlagsanshalt
Th. Knaur Nachf. GmbH&Co. KG. Munich, Germany

The book was negotiated through AVA International GmbH, Germany
(www.ava-international.de)

A könyv az AVA International közreműködésével jelent meg.
(www.ava-international.de)

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

Kultúra 2000
www.kulturpont.hu

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 245 146 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

„...ha olyat látok vagy hallok orvosi kezelés közben vagy akár a therapia körén kívül az emberek életéről, amit nem szabad kifecsegni, azt el fogom hallgatni, abban a véleményben, hogy az efféle dolgokat szent titkok módjára kell megőrizni...”

A hippokratészi esküből – Hornyánszky Gyula fordítása

Mutasd a barátod, s megmondom, ki vagy.

Közmondás

Prológus

Fél óra elteltével Viktor már tudta, hogy soha többé nem látja viszont a lányát. A kislány kinyitotta az ajtót, még egyszer gyorsan visszánézett rá, azután bement az idős férfihoz. De Josephine, Viktor tizenkét éves kislánya soha többé nem fog kijönni. Az apja biztos volt ebben. Soha többé nem fog ragyogó arccal rámosolyogni, amikor este lefekteti az ágyába. Ő pedig soha többé nem fogja lekapcsolni a kis tarka éjjeli lámpát, miután gyermeke elaludt. És soha többé nem ébred fel az éjszaka közepén a lány borzalmas sikoltozására.

Ez a bizonyosság olyan váratlanul érte, mintha hátulról belerohantak volna az autójába.

Amikor felállt, a teste mintha ülve akart volna maradni a rozoga műanyag székekben. Nem csodálkozott volna, ha a lábai összecsucolnak, ha egyszerűen elájul és elterül a váró kopott parkettáján. Pontosan a nagydarab, pikkelysömörös asszonyosság és a régi magazinokkal borított asztalka között. De az ájulás kegye nem adatott meg neki. Eszméleténél maradt.

A betegellátás nem érkezési sorrendben, hanem sürgősség alapján történik.

Az allergológus kezelőhelyiségének fehér, bőrborítású ajtaján függő táblácska felirata elmosódott Viktor szeme előtt.

Dr. Grohlke a család barátja volt, és a huszonkettedik helyet foglalta el az orvosok sorában. Viktor Larenz listát vezetett a felkeresett orvosokról. Az előző huszonegy nem talált semmit. Semmit a világon.

A legelső, egy mentőorvos, karácsony második napján jött el a családhoz Schwanenwerderbe. Napra pontosan tizenegy hónappal ezelőtt. Először mindenki azt gondolta, hogy Josephine egyszerűen túl sokat evett az ünnepi fondüből, és elrontotta a gyomrát. Éjszaka többször is hányt, azután pedig hasmenése volt. Viktor felesége, Isabell értesítette a magán-mentőszolgálatot, Viktor pedig levitte a finom batiszt hálóinget viselő Josyt a nappaliba. Amikor erre az éjszakára gondol, máig is érzi a kislány vékony karjait, amint egyikkel segítséget keresve átöleli a nyakát, másikkal pedig kedvenc plüssállatát, Nepomukot, a kék macskát szorongatja. A jelen lévő rokonok szigorú pillantásaitól kísérve az orvos meghallgatta a vékonyka lány mellkasát, adott neki egy elektrolit infúziót, és homeopátiás készítményt írt fel.

– Csak egy kis gyomorfertőzés. Épp járvány van a városban. De ne aggódjanak, minden rendben lesz – mondta végül a mentőorvos, mielőtt elbúcsúzott. Minden rendben lesz. A férfi nem mondott igazat.

Viktor közvetlenül dr. Grohlke kezelőhelyisége előtt állt. Amikor ki akarta nyitni a nehéz ajtót, még a kilincset sem sikerült lenyomnia. Először arra gondolt, hogy az elmúlt egy óra megpróbáltatásai elvették minden erejét. Azután rádöbbsent, hogy az ajtó zárva van. Valaki belülről bereteszelte.

Mi folyik itt?

Hirtelen megfordult, és az a benyomása támadt, mintha környezetét egy pörgetős könyv lapjain nézné. Minden késleltetve és lökészerűen megjelenő képekben ért el az agyáig: a váró falán függő ír tájképek, az ablakpárkányon álló poros gumifa, a pikkelysömörös asszony. Larenz még egyszer, utoljára, megrázta az ajtót, azután a várón keresztül kivánszorgott a folyosóra. A folyosón még mindig reménytelenül sok beteg várakozott. Mintha legalábbis dr. Grohlke lenne az egyetlen orvos Berlinben.

Viktor lassan előrement a recepcióhoz. Egy feltűnően pattanásos tinédzser éppen receptet kért bőrproblémáira, amikor Larenz durván odébb lökte, és megszakítva beszélgetésüket, hevesen magyarázni kezdett az asszisztensnőnek. Ismerte Mariát, hiszen korábban többször is megfordult már a rendelőben. Amikor fél órával korábban Josyval belépett a helyiségbe, Maria még nem volt ott. Viktor örült, hogy ezúttal nem a helyettes asszisztens ül a pult mögött. Bár Maria még alig múlt húszéves, máris úgy nézett ki, mint egy teste-sebb női futballkapus, viszont neki is volt egy kislánya, és Viktor bízott benne, hogy segíteni fog.

– Sürgősen be kell jutnom hozzá – mondta Viktor a kellesténél valamivel hangosabban.

– Á, jó napot, dr. Larenz, örülök, hogy újra látom – Maria rögtön felismerte a pszichiátert.

Viktor hosszú ideje nem járt a rendelőben, de markáns vonásai gyakran tűntek fel a televízióban és az újságok címlapjain. Többször szerepelt vendégként különböző beszélgetős műsorokban is. Nem utolsósorban megnyerő külseje miatt, no meg azért is, mert könnyed stílusával a legbonyolultabb lelki problémákat is közérthetően meg tudta fogalmazni. Most azonban zavaros volt.

– Sürgősen be kell mennem a lányomhoz!

A fiú, akit az imént félrelökött, ösztönösen megérezte, hogy a férfival valami nincs rendben, és még egy lépést hátrált. Maria is elbizonytalanodott, de igyekezett továbbra is arcára erőltetni állandó, begyakorolt mosolyát.

– Ne haragudjon, de nem értem, miről beszél, dr. Larenz – mondta, és idegesen bal szemöldökéhez kapott.

Ezen a helyen rendszerint piercinget viselt, azzal babrált, ha valami felidegesítette, de a főnöke, dr. Grohlke konzervatív beállítottsága miatt Mariának mindennap ki kellett vennie az ékszert, amint a rendelőben megjelentek az első betegek.

– Van egyáltalán Josephine-nek mára időpontja?

Larenz kinyitotta a száját, hogy válaszát az asszisztensnőre zúdítsa, azután inkább visszafogta magát, és nem szólt semmit. Josephine-nek természetesen volt mára időpontja. Isabell egyeztetve telefonon. Viktor pedig elhozta Josyt. Mint mindig.

– Apa, tulajdonképpen mi az az allergológus? – kérdezte Josy még az autóban. – Ő foglalkozik az időjárással?

– Nem, kicsim. Az a meteorológus. – Viktor a visszapillantó tükrön keresztül a kislányt nézte, és nagyon szerette volna megsimogatni szőke haját. Olyan törekenynek tűnt. Akár egy selyempapírra festett angyal.

– Az allergológus olyan emberekkel foglalkozik, akik bizonyos anyagokkal nem érintkezhetnek, mert megbetegszenek tőle.

– Mint én?

– Talán – válaszolt Viktor. *Remélhetőleg* – gondolta magában. Az legalább azt jelentené, hogy sikerült felállítani valamilyen diagnózist. Valami elkezdődne. A kislány betegségének megmagyarázhatatlan tünetei már az egész családot aggasztották. Josy fél éve

nem járhatott iskolába. A görcsök általában olyan váratlanul és rendszertelenül törtek rá, hogy egyetlen osztályteremben sem bírta volna ki sokáig. Isabell ezért már csak fél napot dolgozott, és megszervezte Josy magánóráit. Viktor pedig bezárta a Friedrichstrassén működő rendelőjét, hogy egész napját kislányának szentelhesse. Jobban mondvá kislánya orvosainak. De annak ellenére, hogy az elmúlt hetekben valóságos gyógyászati maratont hagytak maguk mögött, nem jutottak előbbre. Az összes szakember, akivel csak konzultáltak, tanácstalan volt. Nem találtak magyarázatot sem Josy időről időre visszatérő lázgörcseire, sem az állandósult fertőzésekre, sem pedig az éjszakai orrvérzésre. A tünetek olykor gyengébben jelentkeztek, sőt, időnként teljesen meg is szűntek, és a család ilyenkor reménykedni kezdett. De egy-egy rövid szünet után minden kezdődött előlről, többnyire még súlyosabb rohamokkal. A belgyógyászok, hematológusok és neurológusok eddig csak azt tudták kizárni, hogy a kislány rákban, AIDS-ben, hepatitiszben vagy más, számukra ismert fertőző betegségben szenvedne. A maláriára irányuló vizsgálatok is negatív eredménnyel zárultak.

– Dr. Larenz?

Maria szavainak hatására Larenz visszazuhant a valóságba. Rájött, hogy valószínűleg egész idő alatt tátott szájjal meredt az aszisztensnőre.

– Mit csináltak vele? – Viktor ismét megtalálta a hangját, mely minden újabb szó kimondásával egyre erősödött.

– Hogy érti, hogy mit csináltunk vele?

– Úgy értem, Josyval. Mit tettek vele?

Larenz ekkor már ordított, a várakozó betegek pedig döbbenten elhallgattak. Marián látszott, hogy fogalma sincs, mit kezdjen a helyzettel. Dr. Grohlke asszisztensnőjeként természetesen

hozzá volt szokva, hogy a páciensek időnként szokatlanul viselkednek. Elvégre ez nem magánrendelő, az Uhlandstrasse pedig már régen nem tartozik Berlin legelőkelőbb környékei közé. A közeli Lietzenburger Strasséről gyakran jöttek be prostituáltak és drogosok. Senki nem csodálkozott például, ha egy elvonókúrán lévő, csontsovány strici ráförmedt az asszisztensnőre, hogy nem az ekcémáját szeretné kezelteni, hanem fájdalomcsillapítót akar felíratni.

Csakhogy ez a mai eset más volt. Dr. Larenz nem koszos tréningruhát és lyukas pólót viselt. Nem is kitaposott tornacipőt, arcán pedig nem éktelenkedtek felszakadt, gennyes pattanások. Épp ellenkezőleg. Úgy nézett ki, mintha a „disztingvált” jelzőt külön az ő személyére szabták volna: karcsú termet, egyenes testtartás, széles vállak, magas homlok és markáns áll. Bár Berlinben született, és ott is nőtt fel, a legtöbben arra tippeltek, hogy valamelyik Hanzavárosból származik. Épp csak az őszesre melírozott halánték és a klasszikus orr hiányzott a tökéletes képhez. Még tíkfabarna göndör haja, melyet az utóbbi időben kissé megnövesztett, és ferde orra – egy vitorlásbaleset fájdalmas emléke – sem törték meg a világfi-as összbnyomást. Viktor Larenz negyvenhárom éves volt. Olyan férfi, akinek nehéz volt megbecsülni az életkorát, de akiről biztosan lehetett tudni, hogy vászonzsebkendőt hord, melybe bele van hímezve a monogramja, és hogy soha nem tart magánál aprópénzt. Akinek feltűnően sápadt bőre elárulta, hogy túl sokat éjszakázik. És éppen emiatt volt a helyzet Maria számára különösen nehéz. Hiszen egy diplomás pszichiátertől, aki méretre szabott, kétezerkétszáz eurós öltönyben lép be a rendelőbe, nem várná az ember, hogy mások előtt ordítozik. Hogy elcsuklik a hangja, miközben

vadul gesztikulálva érthetetlen szavakat kiabál. És Maria éppen emiatt nem tudta, hogy mihez kezdjen.

– Viktor?

Larenz a mély hang irányába fordult. Dr. Grohlke meghallotta a zajt, és félbeszakította a kezelést. A szikár termetű, idős orvos haja homokszínű volt, mélyen ülő szemei aggodalmat tükröztek.

– Mégis mi folyik itt?

– Hol van Josy? – kiáltotta Viktor, dr. Grohlke pedig akaratlanul hátrahőkölt barátja elől. Már majdnem tíz éve ismerte a családot, de ilyen állapotban soha nem látta Larenzet.

– Viktor? Nem mennénk be inkább az irodámba, és...?

Larenz egyáltalán nem figyelt oda, ehelyett átbámult az orvos válla fölött. Amikor meglátta, hogy a kezelőhelyiség ajtaja résnyire nyitva van, nekilódult. Jobb lábával berúgta az ajtót, amely nagy lendülettel kinyílt, és nekicsapódott egy orvosi műszerekkel és gyógyszerekkel megrakott görgős kocsinak. A pikkelysömörös nő a kezelőágyon feküdt. Addigra már szabaddá tette a felsőtestét, és úgy megijedt, hogy elfelejtette eltakarni a mellét.

– De hát, Viktor, mi ütött beléd? – kérdezte dr. Grohlke a háta mögül, de Larenz válaszra sem méltatva ismét kisetett a helyiségből a folyosóra.

– Josy!

Végigrohant a folyosón, és közben minden ajtót belökött.

– Josy, hol vagy? – ordította páni félelmében.

– Az isten szerelmére, Viktor!

Az idős allergológus igyekezett a nyomában maradni, de Viktor nem vett róla tudomást. A félelem esztét vette.

– Itt mi van? – kiáltotta, amikor a váróterem előtti utolsó, balra nyíló ajtót nem sikerült kinyitnia.

- Tisztítószeres. Csak tisztítószeres, Viktor. Ez a raktárunk.
- Kinyitni! – Viktor úgy rángatta a kilincset, mint egy őrült.
- Hallgass ide...
- KI-NYIT-NI!

Dr. Grohlke váratlanul erősen megragadta Larenz mindkét karját, és lefogta a férfit.

– Nyugodj meg, Viktor! Figyelj rám! A lányod nem lehet odabent. A takarítónő ma délelőtt magával vitte a kulcsot, és csak holnap reggel jön vissza.

Larenz nehezen lélegzett. Végighallgatta dr. Grohlke szavait anélkül, hogy az értelmüket felfogta volna.

– Próbáljunk meg logikusan gondolkodni! – Dr. Grohlke engedett a szorításon, és egyik kezét Viktor vállára tette. – Mikor láttad utoljára a kislányodat?

– Fél órával ezelőtt, itt a váróban – hallotta Viktor a saját hangját. – Bement hozzád.

Az idős férfi aggodalmasan megrázta a fejét, és Mariához fordult, aki mindvégig követte őket.

– Én nem láttam Josephine-t – mondta Maria a főnökének. – És mára nincs is időpontja.

Badarság, kiáltotta Larenz gondolatban, és tenyerébe temette a fejét.

– De hiszen Isabell telefonon egyeztetett időpontot. És Maria természetesen nem láthatta a lányomat. A recepciónál épp helyettesítette valaki. Egy férfi. Azt mondta, foglaljunk helyet. Josy olyan gyenge volt. Olyan fáradt. Leültettem a váróban, és kimentem, hogy hozzak neki egy pohár vizet. De mire visszaértem...

– Itt nem dolgozik helyettes – szakította félbe a barátját Grohlke. – Egyébként pedig csak nőket alkalmazunk.

Viktor zavartan nézett dr. Grohlkéra, és megpróbálta felfogni az imént hallottakat.

– A mai napon nem kezeltem Josyt. Nem járt nálam.

Az orvos szavait el-elnyomta egy átható, idegtépő hang, melyet Larenz először távolabbról hallott, majd egyre közelebről és egyre erősebben.

– Mit akartok tőlem? – kiáltotta kétségbeesetten. – Biztos, hogy Josy bement a kezelőbe. Hiszen ti hívtátok be. A szomszéd helyiségben voltam, és hallottam, hogy a férfi a recepciónál a nevén szólítja. Ma egyedül akart bemenni. Kifejezetten megkért rá, hogy ne kísérjem be. Tudjátok, nemrég volt a tizenkettedik születésnapja. Egy ideje már a fürdőszoba ajtaját is magára zárja. Ezért amikor visszajöttem a váróba, azt gondoltam, hogy Josy már a kezelőben van.

Viktor kinyitotta a száját, és egyszer csak rájött, hogy az imént egyetlen szó sem hagyta el az ajkát. Még képes volt gondolkodni, de a jelek szerint már nem volt képes megfogalmazni a gondolatait. Tanácstalanul körülnézett, olyan volt, mintha lassított felvételt látna. Az idegölő hang egyre tolakodóbb lett, és már csaknem teljesen elnyomta az őt körülvevő monoton beszélgetés zaját. Érzékelte, hogy mindenki hozzá beszél: Maria, dr. Grohlke, sőt, néhány páciens is.

– Már egy éve nem láttam Josyt – ezek voltak dr. Grohlke utolsó szavai, melyeket Viktor még tisztán hallott. Azután hirtelen minden világossá vált számára. Egy pillanat erejéig tudatára ébredt, mi is történt valójában. A szörnyű igazság felvillant, de csak futólag, mint a tovatűnő álom az ébredés pillanatában, és ugyanolyan gyorsan el is tűnt. Egy szempillantás töredéke jutott neki, hogy mindent megértsen. Josy betegségét. Azt, hogy mi kínozza a kislányt oly sok

hónapon át. Viktor hirtelen rádöbbsent, hogy mi történt. Hogy mit követtek el Josyval. Hányinger fogta el, amikor rájött, hogy őt még most is üldözik. Meg fogják találni. Előbb vagy utóbb. Ebben biztos volt. De azután ismét kicsúszott a markából a szörnyű felismerés. Végleg eltűnt, mint egyetlen vízcsepp a lefolyóban.

Viktor mindkét kezével a halántékát kezdte ütögetni. Az éles, kínzó, borzalmas hangot most már egészen közlelől hallotta, és érezte, hogy nem bírja tovább hallgatni. Leginkább egy élőlény nyöszörgéséhez hasonlított, akit éppen bántalmaznak, de a hang nemigen származhatott embertől. A zaj csak akkor ült el, amikor Viktor hosszú idő után ismét becsukta a száját.

I. fejezet

Ma, néhány évvel később

Viktor Larenz soha nem gondolta volna, hogy valaha képes lesz más szemszögből nézni a világot. A pszichoszomatikus traumákra szakosodott weddingi klinika dísztelen egyágyas szobája korábban Viktor súlyos betegségekben szenvedő páciensei számára volt fenntartva. Ma ő maga feküdt a hidraulika segítségével állítható betegágyon, karjai és lábai szürke, részben elasztikus pántokkal voltak rögzítve.

A mai napig egyetlen látogatója sem volt. Sem barátok, sem egykori kollégák, sem rokonok. Az egyetlen változatosság – azon kívül, hogy bámulhatta a megsárgult fűrészporos tapétát, a két piszkos, barna függönyt és a beázott mennyezetet – a fiatal főorvos, dr. Martin Roth jelentette, aki napjában kétszer megjelent a szobában vizitálni. Senki nem nyújtott be a pszichiátriai intézet igazgatóságán látogatói kérelmet. Még Isabell sem. Viktor ezt dr. Rothtól tudta meg, és nem is vette rossz néven Isabelltől. *Mindazok után, ami történt.*

– Mennyi ideje is álltak le a gyógyszereléssel?

A megszólított főorvos éppen az elektrolizált konyhasóoldat adagolását ellenőrizte, mely az ágy fejénél, egy háromkarú fémállványon függött. – Körülbelül három hete, dr. Larenz.

Viktor nagyra értékelte, hogy a férfi még mindig doktori címén szólította meg. Az elmúlt napokban folytatott beszélgetéseik során dr. Roth mindig a lehető legnagyobb tisztelettel kezelte.

– És mennyi ideje vagyok olyan állapotban, hogy beszélgetni lehessen velem?

– Kilenc napja.

– Aha – Viktor rövid szünetet tartott. – És mikor fognak kiengedni innen?

Viktor látta, hogy dr. Roth mosolyog a tréfán. Mindketten tudták, hogy soha nem fogják kiengedni. Legfeljebb annyi történhet, hogy átkerül egy hasonló biztonsági fokozatú intézménybe.

Viktor a kezeire nézett, és finoman megrázta béklyóit. A személyzet szemmel láthatóan a saját kárán tanult. Már kórházba szállításakor elvették derékszíját és cipőfűzőit. Sőt, még a fürdőszobai tüköröt is eltávolították. Így most, amikor napjában kétszer – kísérettel – kimehetett a WC-re, meg sem bizonyosodhatott róla, hogy tényleg olyan nyomorúságosan néz-e ki, mint ahogy érezte magát. Korábban mindenki dicsérte a külsejét. Feltűnést keltett széles vállával, sűrű hajával és sportos testalkatával, ami a vele azonos korú férfiakhoz viszonyítva tökéletes benyomást keltett. Mára mindebből nem sok maradt.

– Most őszintén, dr. Roth. Ön mit érez, ha végignézi rajtam, amint itt fekszem?

A főorvos továbbra is került a közvetlen szemkontaktust Viktorral, miközben kezébe vette az ágy végén függő irattartót. Látzott rajta, hogy gondolkodik a válaszon. *Részvétet? Aggodalmat?*

– Félelmet – döntött dr. Roth az igazság mellett.

– Mert attól fél, hogy Önnel is történhet valami hasonló?

– Önzőnek tart emiatt?

– Nem. Ön őszinte, és ez tetszik nekem. Különben pedig kézenfekvő gondolat. Hiszen van néhány közös vonásunk.

Dr. Roth egyszerűen bólintott.

Amilyen különböző helyzetben volt pillanatnyilag a két férfi, annyi egyezést lehetett találni életük korábbi szakaszaiban. Mindketten gondoskodó családban, egyedüli gyermekként nőttek fel Berlin legelőkelőbb városnegyedeiben. Larenz egy régi, társasági jogra szakosodott wannseei ügyvédcsalád gyermekeként, dr. Roth pedig két westendi kézsebész féltett csemetéjeként. Mindketten Dahlemben, a Freie Universitätén voltak orvostanhallgatók – pszichiátria szakon. Mindketten megörökölték szüleiktől a családi villát, és hozzá jelentős vagyont, mely lehetővé tette volna számukra, hogy munka nélkül éljék le az életüket. A véletlennek vagy a sorsnak köszönhetően mégis épp ezen a helyen kellett találkozniuk.

– Na, jó – folytatta Viktor. – Tehát ön párhuzamot vél felfedezni a kettőnk sorsa között. Hogyan reagált volna *ön* az én helyzetemben?

– Úgy érti, ha rájöttem volna, hogy ki tette ezt a lánnyal?

Dr. Roth beírta aznapi tapasztalatait a jegyzetömbbe, és végre Viktor szemébe nézett.

– Igen.

– Őszintén szólva, nem tudom, hogy túléltem volna-e mindazt, amin ön keresztülment.

Viktor idegesen felnevetett.

– Én sem éltem túl. Meghaltam. A legszörnyűbb halállal, amit csak el tud képzelni.

– Talán mégis el szeretné mesélni az egészet az elejétől a végéig?

– Dr. Roth leült az ágy szélére.

– Mit? – tette fel Viktor a kérdést, pedig természetesen ismerte a választ. Az orvos az utóbbi napokban többször is felajánlotta neki ezt a lehetőséget.

– Mindent. Az egész történetet. Azt, hogy hogyan jött rá, mi történt a lányával. És mi köze volt ennek Josephine betegségéhez. Elmondja nekem, hogy mi történt. Mégpedig a lelegejétől kezdve.

– De hiszen a lényeket már elmondtam.

– Igen. De engem a részletek is érdekelnek. Szeretnék mindent még egyszer pontosan hallani. Különösen azt, hogy hogyan végződhetek úgy a dolgok, ahogyan végződtek.

Katasztrófával.

Viktor nagyot sóhajtott, és ismét felnézett a beázott mennyezetre.

– Tudja, a Josy eltűnését követő évek alatt végig azt gondoltam, hogy nem létezhet borzalmasabb dolog a bizonytalanságnál. Négy év egyetlen nyom, egyetlen életjel nélkül. Volt, amikor azt kívántam, bárcsak megcsörrenne a telefon, és közölnék velünk, hogy megtalálták a holttestét. Tényleg azt hittem, nincs rettenetesebb érzés annál, mint mikor az ember a sejtés és a bizonyosság között lebeg. De tévedtem. Mert tudja, mi az, ami még ennél is rettenetesebb?

Dr. Roth kérdően nézett rá.

– Az igazság – mondta Viktor egészen halkán. – Az igazság! Azt hiszem, egyszer már találkoztam vele dr. Grohlke rendelőjében. Röviddel azután, hogy Josy eltűnt. És olyan borzasztó érzés volt, hogy nem akartam tudomást venni róla. De később újra rátaláltam. És akkor már nem voltam képes elfojtani, mert a szó legszorosabb értelmében üldözött engem. Az igazság egyszer csak ott állt közvetlenül előttem, és az arcomba ordított.

– Ezt hogy érti?

– Pontosan úgy, ahogy mondom. Ott álltam azzal az emberrel szemben, akinek az egész szörnyűség a lelkén száradt, és nem tudtam elviselni. Nos, ön tudja a legjobban, hogy mit tettem ezek után a szigeten. És hogy végül hova kerültem.

– A szigeten – fűzte tovább dr. Roth. – A sziget neve Parkum, ugye? Tulajdonképpen mit kerestett ott?

– Pszichiáterként valójában tudnia kellene, hogy nem ez a megfelelő kérdés – mosolygott Viktor. – Ennek ellenére megpróbálom megválaszolni: A *Bunte* című lap évekkal Josy eltűnése után felkért, hogy ismét adjak exkluzív interjút nekik. Először vissza akartam utasítani. Isabell is ellenezte. De azután úgy gondoltam, a faxon és e-mailben küldött kérdések segíthetnek megszerezni a gondolataimat. Segíthetnek megnyugodni. Érti?

– Tehát azért utazott oda, hogy az interjún dolgozzon?

– Igen.

– Egyedül?

– A feleségem nem akart eljönni, nem is volt ideje. Fontos üzleti megbeszélése volt New Yorkban. Őszintén szólva örültem, hogy egyedül lehetek. Egyszerűen abban reménykedtem, hogy Parkum szigetén végre sikerül megtalálnom a szükséges távolságot.

– A távolságot, amely ahhoz volt szükséges, hogy el tudjon búcsúzni a lányától.

Viktor bólintott, bár dr. Roth nem kérdésként fogalmazta meg utolsó mondatát.

– Valami olyasmi. Tehát fogtam a kutyámat, elutaztam az Északi-tengerhez, és Sylt szigetén kompra szálltam. Nem is sejtettem, hogy események egész láncolatát indítom el ezzel az utazással.

– Meséljen tovább! Pontosan mi történt Parkumon? Mikor vette észre először, hogy minden mindennel összefügg?

Josephine megmagyarázhatatlan betegsége. A kislány eltűnése. Az interjú.

– Rendben.

Viktor elvégzett néhány fejkörzést, és közben hallotta, hogyan ropognak nyakcsigolyái. A rögzítő pántok miatt pillanatnyilag ez volt az egyetlen lazító gyakorlat, amelyre lehetősége nyílt. Mély lélegzetet vett, és lehuntya szemét. Mint mindig, most is csak pár pillanatig tartott, amíg gondolatai visszarepítették a helyszínre. Vissza – Parkum szigetére. Vissza a nádtetős nyaralóba. Arra a helyre, ahol elhatározta, hogy négy évvel a tragédia után rendbe szedi az életét. Ahol azt remélte, megtalálja a szükséges távolságot az újrakezdéshez. És ahol e helyett mindent elveszített.

2. fejezet

Parkum, öt nappal az igazság előtt

B: Hogy érezte magát közvetlenül a tragédia után?

L: Halott voltam. Bár még lélegeztem, és néha ettem és ittam is. Sőt időnként akár 1-2 órát aludtam is naponta. De nem léteztem többé. Meghaltam azon a napon, amikor Josephine eltűnt.

Viktor az utolsó bekezdés végén villogó kurzorra meredt. Épp hetedik napja tartózkodott a szigeten. Egy kerek hete reggeltől estig a mahagóni íróasztalnál ült, és az interjú első kérdését próbálta megválaszolni. Csak ma délelőtt sikerült végre legalább öt összefüggő mondatot begépelni a laptopba.

Halott. Tényleg nem létezett találóbb szó arra az állapotra, mely az utána következő napokban és hetekben a hatalmába kerítette.

Utána.

Viktor lehunyta a szemét.

A sokkot követő első néhány órára nem tudott visszaemlékezni. Nem tudta, kivel beszélt, és azt sem, merre járt, amikor a káosz tönkretette a családját. Akkoriban Isabellre hárult a legnagyobb teher. Ő kutatta át a rendőrség számára a ruhásszekrényt, hogy kiderüljön, milyen ruhát viselt Josy az eltűnésekor. Ő volt az, aki kivette a fényképet a családi fotóalbumból, hogy legyen egy

használható kép a kicsiről a nyomozáshoz. És Isabell értesítette a rokonokat is, amíg ő, Viktor céltalanul bolyongott Berlin utcáin. Az oly professzionálisnak tartott, híres pszichiáter élete legfontosabb problémájával szemben szánalmasan alulmaradt. És Isabell a rá következő években is erősebbnek bizonyult nála. Míg felesége már három hónap múlva újra dolgozni kezdett vállalkozási tanácsadóként, Viktor eladta praxisát, és azóta egyetlen beteget sem kezelt.

A laptop hirtelen figyelmeztető csengőhangot adott ki magából, hogy az akkumulátort megint fel kell tölteni. Amikor érkezése napján a kandallós szobában álló íróasztalt a tengerre néző panorámaablakhoz toltta, megállapította, hogy azon a falon nincs konnektor. Így ugyan munka közben újra meg újra elgyönyörködhetett az Északi-tengerre nyíló, lélegzetelállító téli kilátásban, viszont hatóránként oda kellett vinnie a számítógépet az akkumulátortöltőhöz, mely egy kis asztalon állt a kandalló előtt. Viktor gyorsan elmentette a Word dokumentumot, mielőtt az adatok örökre elvesztek volna.

Akárcsak Josy.

Rövid ideig kinézett az ablakon, de mindjárt el is fordult, mert a tenger látványa a lelke állapotára emlékeztette. A szél feltámadt, füttyülve végigszántott a nádtetőn, és életre keltette a hullámokat, egyértelmű hangot adva céljának. November vége volt, és a tél sietett, hogy társaival, a hóval és a hideggel karöltve birtokba vegye a szigetet.

Mint a halál, gondolta Viktor, miközben felállt, és a kandalló előtti asztalhoz vitte a laptopot, hogy a töltőre csatlakoztassa.

A kis kétszintes nyaralót a múlt század húszas éveinek elején építették, és Viktor szüleinek halála óta nem látta mesterember. Szerencsére Halberstaedt, a sziget polgármestere átnézte az elektromos

vezetékeket és a ház előtti generátort, így most legalább világos és meleg volt odabent. De az eltelt idő, amíg elhagyatottan állt, nem tett jót az öreg faháznak. A falakat kívül-belül sürgősen újra kellene festeni. A hajópadlót már évekkel ezelőtt fel kellett volna csiszolni, sőt, az előtérben itt-ott cserére is szorul. A dupla, üvegezett faablakok az időjárás következtében kissé megvetemedtek, és beengedték a hideget és a nedvességet. A berendezés a nyolcvanas években talán fényűzőnek számított, és még ma is jómódról árulkodott, de a Tiffany lámpák, a nappabőr ülőgarnitúra és a tífka polcok gondoskodó ápolás híján kissé túlzottan is patinásak voltak. Már annak is jó ideje, hogy valaki utoljára port törölt a házban.

Négy év, egy hónap és két nap.

Viktornak nem kellett a konyhában függő régi falinaptárra néznie. Tudta fejből. Ennyi idő telt el, mióta utoljára Parkumra tette a lábát. A szoba mennyezetét már réges-rég nem festették újra. Mint ahogyan a koromtól elszíneződött kandallópárkányt sem. De volt valami, ami akkoriban még rendben volt.

Az élete.

Mert Josy elkísérte ide, annak ellenére, hogy a betegség október utolsó napjaiban már minden erejétől megfosztotta.

Viktor leült a bőrpamlagra, bedugta a töltőt, és megpróbált nem gondolni a végzetes napot megelőző hétvégére. Sikertelenül.

Négy év.

Negyvennyolc hónap, mely anélkül telt el, hogy Josy akár csak egy aprócska életjelet is adott volna magáról. Annak ellenére, hogy több államra kiterjedő körözést is elrendeltek, és a médián keresztül felhívásokat intéztek a lakossághoz. Még egy kétrészes rendkívüli adást is sugároztak a tévében, de az sem hozott használható

eredményt. Isabell mégis tiltakozott ellene, hogy egyetlen leányát halottnak nyilvánítsák. Emiatt ellenezte az interjú is.

– Nincs mit lezárni – mondta Isabell nem sokkal azelőtt, hogy Viktor elutazott.

A házuk előtti kocsibejárón álltak, és Viktor már bepakolt a fekete Volvo kombiba. Három bőröndöt. Egyben a ruhái voltak, a másik kettőben mindazok a dokumentumok, melyeket lánya eltűnése óta összegyűjtött: újságkivágások, jegyzőkönyvek, és természetesen Kai Strathmann, a magádetektív jelentései.

– Nincs semmi, amit fel kellene dolgoznod, vagy le kellene zárnod, Viktor – ragaszkodott Isabell saját álláspontjához. – Semmi a világon. Hiszen a lányunk még él.

Következetes viselkedés volt Isabell részéről, hogy hagyta Viktort egyedül Parkum szigetére utazni, miközben ő valószínűleg épp a New York-i Park Avenue valamelyik irodaházának valamelyik megbeszélésén töltötte idejét. Ő így terelte el a saját figyelmét. Munkával.

Viktor összerezzen a fekete pamlagon, mikor a nyitott kandelóban hangosan összeroppant egy izzó fahasáb. Sindbad, aki mindvégig az íróasztal alatt aludt, most felriadt, és szemrehányóan ásított a lángokat szemlélve. A golden retriever két évvel korábban, a wannseei strand parkolójában szegődött Isabellhez.

– Mi jut eszedbe? Csak nem ezzel a korccsal akarod pótolni Josyt? – kiabált rá a feleségére annak idején villájuk halljában, amikor hazatért a kutyával. Olyan hangosan veszekedett vele, hogy a bejárónő az első emeleten gyorsan behúzódott a vasalószobába.

– Szerinted, hogy nevezzük el ezt a dögöt? Josephnek?

Isabell, mint mindig, ebben a helyzetben sem hagyta magát provokálni. Észak-Németország egyik legrégebbi bankár családjának

sarjaként most sem tagadta meg Hanza-vidéki származását. Csupán acélkék szemei árulták el, mit gondolt ebben a pillanatban: – Ha annak idején jobban vigyáztál volna, Josy most itt lenne velünk, és játszhatna ezzel a kutyával.

Viktor megértette anélkül, hogy Isabellnek akár csak egy szót is kellett volna szólnia. És a sors iróniája, hogy az állat az első naptól fogva Viktort szemelte ki gazdájául.

Viktor felállt, hogy friss teát készítsen a konyhában. Egy második ebéd reményében Sindbad fáradtan cammogott a nyomában.

– Felejtsd el, barátom! – Viktor épp meg akarta paskolni a kutya fejét, amikor észrevette, hogy Sindbad a fülét hegyezi.

– Mi a baj? – Lehajolt a kutyához, és akkor ő is meghallotta. Egy súrlódó, fémes hangot. Egy csörrenést, mely régi emlékeket idézett fel benne. Csak még azt nem tudta, honnan olyan ismerős a hang.
Mi volt ez?

Viktor lassan az ajtóhoz osont.

Ekkor újabb súrlódást hallott. Mintha egy pénzdarabbal követ karcolnának. Megint.

Viktor visszatartotta lélegzetét. És akkor eszébe jutott. Mindig ezt a zajt hallotta gyermekkorában, amikor az apja hazajött a vitorlázásból. Ezt a fémesen csörgő hangot egy kulcs adta ki, amint nekiütődött egy agyagedénynek. Akkor hallotta, amikor az apja elfelejtette magával vinni a lakáskulcsot, és a bejárat melletti virág-cserép alól elővette a pótkulcsot.

Vagy valaki más?

Viktornak összerándult a gyomra. Valaki kint állt az ajtó előtt, aki tudta, hova szokták elrejtteni szülei a lakáskulcsot. És ez a valaki nyilvánvalóan be akart jutni a házba. Őhozzá.

Kalapáló szívvel végigment a hallon, és kikémlelt a nehéz tölgyfa ajtó apró nyílásán. Semmi. Épp fel akarta húzni az elsárgult rolót, hogy a bejárati ajtó melletti kis ablakon keresztül kinézhesen, amikor mégis meggondolta magát, és újból kikémlelt a tölgyfa ajtón lévő kis lyukon. Rémülten hátrált vissza. Pulzusa szaporán vert. Vajon valóban látta azt a valamit?

Viktor érezte, hogy a karja libabőrös lesz. Hallójárataiban saját vérének zúgását hallotta, és a teljes bizonyosság szinte megdermesztette. Semmi kétség. Egy másodperc töredék részéig egy emberi szemet látott, mely nyilvánvalóan be akart nézni a nyaraló belsejébe. Egy szemet, mely valahonnan ismerős volt számára, de nem tudta volna megmondani, hogy kié.

Szedd össze magad, Viktor!

Nagy levegőt vett, és felrántotta az ajtót.

– Mit akar...? – Viktor elakadt a mondat közepén, melyet az ismeretlen zaklató arcába akart ordítani, hogy alaposan ráijesszen. Csakhogy az ajtó előtt nem volt senki. Sem a fából ácsolt verandán, sem a mintegy hat méterre álló kertkapu felé vezető ösvényen, sem a homokos földúton, mely a halászfaluhoz vezetett. Viktor lement az előkertbe vezető lépcsősoron, hogy benézzen a veranda alá. Mikor kisfiú volt, mindig ide rejtőzött a szomszéd gyerekek elől, ha bújócskát játszottak. De még a lassan lenyugvó nap alkonyi fényében is jól látta, hogy néhány száraz levélen kívül, melyeket a szél hordott oda, senki és semmi nem volt ott, aki vagy ami megzavarhatta volna a nyugalmat.

Viktor megborzongott, és dörzsölgetni kezdte a kezét, miközben felsietett a lépcsőn. A szél időközben becsapta a világosbarna tölgyfa ajtót, és Viktornak nem kis erőfeszítésébe került, hogy az

erős huzat ellenére újra kinyissa. Épp sikerült, mikor a mozdulat közepén megállt.

Megint hallotta a különös zajt. Most kevésbé hangzott fémesen, és tisztábban szólt. De ugyanaz a hang volt. És ezúttal nem kívülről jött. Hanem a nappali felől.

Bárki is akarta felhívni magára a figyelmet, már nem az ajtó előtt állt. Már *odabent* volt a házban.

3. fejezet

Viktor lassan a kandallós szoba felé osont a folyosón, és közben igyekezett magához venni néhány használható tárgyat, arra az esetre, ha meg kell védenie magát.

Sindbad vészhelyzet esetén nem bizonyult jó segítőtársnak. A retriever annyira szerette az embereket, hogy valószínűleg játszani kezdett volna a betörővel ahelyett, hogy elkergette volna. Ráadásul épp e pillanatban annyira elmerült a lustálkodásban, hogy látszólag egyáltalán nem vett tudomást a birtokháborításról, és nyilvánvalóan visszabaktatott a nappaliba, míg gazdája odakint járt.

– Ki van ott?

Semmi válasz.

Viktor emlékezetébe idézte, hogy 1964 óta nem követtek el bűncselekményt a szigeten, és a jegyzőkönyv alapján akkoriban is csupán egy ártalmatlan kocsmai verekedésről volt szó. Ezek a tények mindenesetre most kevésbé nyugtatták meg.

– Hé! Van ott valaki?

Elfojtott lélegzettel osont át a hallon a kandallós szoba felé, olyan óvatosan, amennyire csak tudott. Bár mindent megtett, hogy ne keltsen zajt, a roskatag padló minden lépésére felnyögött. Gojzerverarrott félcipőjének bőrtalpa is megtette a magáét.

Tulajdonképpen miért settenkedek itt, ha közben hangosan kiabálok? – kérdezte önmagától. Kezével már majdnem elérte a nappali

ajtájának kilincset, amikor belülről hirtelen lenyomták. Viktor ijedtében még felkiáltani is elfelejtett. Szinte kővé dermedt.

Nem tudta, megkönnyebbüljön-e vagy felháborodjon, amikor meglátta a nőt. Megkönnyebbülhetett volna attól, hogy a behatóló egy csinos, finom hölgy, nem pedig egy durva vadember. Vagy felháborodhatott volna azon, hogy a nő nem átalott fényes nappal birtokháborítást elkövetni.

– Hogy jött be ide? – kérdezte hangosan. A kandallós szobát a folyosótól elválasztó küszöbön álló szőke nő nem tűnt sem zavartnak, sem bizonytalannak.

– A tengerpartra nyíló ajtó nyitva volt, amikor kívülről kopogtam. Sajnálom, ha zavarok.

– Zavar?

Viktor felocsúdott a rémület bénító hatása alól, és levegő után kapkodott, miközben az idegenre főrmedt.

– Nem, nem zavar, ó dehogy, csak éppen halálra rémisztett!

– Sajná...

– És még hazudik is – vágott a szavába Viktor, és a nőt szinte elsodorva becsörtetett a nappaliba.

– Megérkezésem óta egyetlenegyszer sem nyitottam ki a hátsó ajtót.

Igaz ugyan, hogy nem is ellenőriztem, de ezt neked nem kell tudnod
– gondolta Viktor, miközben az íróasztal elé állva mustrálni kezdte a hívatlan vendéget. Volt benne valami ismerős, annak ellenére, hogy Viktor biztosra vette, hogy még soha nem találkoztak személyesen. Körülbelül százhatvanöt centi magas volt, vállig érő, szőke haját copfban viselte, vékony testalkata első pillantásra feltűnt. Nagyon sovány volt ugyan, de semmi esetre sem tűnt nőietlennek, erre már kidomborodó csípője és a ruha alatt kirajzolódó formás

melle is rácáfolt. Előkelően sápadt bőre és hófehér fogai inkább fotómodell külsőt kölcsönöztek neki. Bár ahhoz nem volt elég magas. Viktor különben arra gondolhatott volna, hogy eltévedt a szigeten, és mindjárt megkérdezi tőle, merre találja a tengerpartot, ahol egy tévéreklám forgatásán vesz részt.

– Nem hazudok, dr. Larenz. Egész életemben egyetlenegyszer sem hazudtam, és nem az ön házában fogom elkezdni.

Viktor a hajába túrt, és megpróbálta összeszedni gondolatait. A helyzet teljesen abszurd volt. Tényleg megtörtént, hogy egy nő be-tört hozzá, halálra rémisztette, és most még leáll vele vitatkozni is?

– Hallgasson ide, bárki is maga: nyomatékosan felszólítom, hogy azonnal, de tüstént hagyja el a házamat! Úgy értem...

Viktor ismét végignézett az idegenen.

...egyáltalán ki maga?

Feltűnt neki, hogy nem tudja megbecsülni a nő életkorát. Nagyon fiatalnak tűnt, makulátlan arcvonásai huszonöt év körülinek mutatták. Ruházata viszont érettebb nőre utalt.

Fekete, térdig érő kasmírkabátot viselt, alatta pink Chanel-kosztümöt. A fekete glazékesztyű, a formatervezett kezitáska, és mindenekelőtt a parfüm inkább egy Isabellhez hasonló korú nőre utalt. Választékos kifejezésmódja is amellettszóltszolt, hogy már elmúlhatott harminc.

És bizonyára hallássérült is – gondolta Viktor, mivel szavai semmilyen hatást nem gyakoroltak a nőre. Csak állt némán az ajtóban, és őt nézte.

– Rendben. Mindegy is, ki maga. Nagyon megijesztett, és most megkérem, távozáshoz használja az első ajtót, és soha többé ne lépjen a házamba! Én itt dolgozom, és nem tűröm, hogy zaklassanak.

Viktor összerezgett, amikor a nő hirtelen két lépést tett felé.

– Tényleg nem kíváncsi rá, hogy mit akarok, dr. Larenz? El akar küldeni anélkül, hogy megtudná, miért látogattam meg?

– Igen.

– Nem akarja tudni, mi visz rá egy olyan nőt, mint én, hogy ezen az isten háta mögötti szigeten felkeresse önt?

– Nem.

Vagy mégis?

Viktor arra lett figyelmes, hogy halkan egy rég elfeledettnek vélt hang szólal meg a bensőjében. A kíváncsiság hangja.

– Vagyis önnek mindegy, hogy egyáltalán honnan tudom, hogy itt van?

– Igen.

– Ezt nem hiszem el, dr. Larenz. Bízson bennem! Amit mondani szeretnék, nagyon fogja érdekelni.

– Bízzak magában? *Bízzak* valakiben, aki betör a házamba?

– Nem. Csak hallgasson meg! Az én esetem...

– Az Ön esete engem nem érdekel – szakította félbe Larenz durván. – Ha tudja, mi történt velem, akkor azt is tudja, hogy arcátlanság éppen itt megzavarni a nyugalمامat.

– Fogalmam sincs, hogy mi történt magával, dr. Larenz.

– Hogy mondja? – Viktor nem tudta, min lepődjön meg jobban. Azon, hogy egy vadidegennel vitatkozik, vagy, hogy az idegen szavai olyan őszintén hangzanak.

– Ezek szerint az elmúlt négy évben nem olvasott újságot?

– Nem – válaszolta a nő egyszerűen.

Ahogy teltek a másodpercek, Viktor egyre zavartabb lett. Ezzel egyidejűleg a nő szembeötlő szépsége egyre inkább felkeltette a figyelmét. – Mindegy, nem érdekes. Már nem praktizálok. Két évvel ezelőtt eladtam a praxisomat...

– Van Druisen professzor úrnak. Tudom. Nála már voltam. Ő küldött magához.

– Hogy mit csinált? – kérdezte Viktor döbbsen. Ez a kijelentés még jobban felcsigázta az érdeklődését.

– Na jó, nem küldött. Van Druisen professzor csak annyit mondott, hogy jobb lenne, ha személyesen ön foglalkozna az esetemmel. És, őszintén szólva, én is ezt szeretném.

Viktor megrázta a fejét. A régi mentora tényleg megadta volna egy új páciensnek a parkumi címét? Nem akarta elhinni. Már csak azért sem, mert van Druisen tudta, hogy nincs abban az állapotban, hogy praktizáljon. Főleg nem itt, a szigeten. De ezt majd később tisztázza vele. Most meg kell próbálnia megszabadulni ettől a nőtől, hogy ismét nyugta legyen.

– Ismételen szeretném nyomatékosan megkérni, hogy távozzon! Csak az idejét vesztegeti.

Semmi reakció.

Viktor érezte, amint kezdeti félelme fokozatosan kimerültségbe megy át. Sejtette, hogy pontosan az történt, amitől a legjobban tartott: itt sem lesz képes megtalálni önmagát. A szellemek Parkumon sem hagyják békén. Sem a halottak szellemei, sem az élőké.

– Dr. Larenz! Tudom, hogy semmiképpen nem szeretné, ha itt bárki is zavarná. Egy bizonyos Patrick Halberstroem hozott át ma reggel, és ő magyarázta el, még mielőtt a halászhajóról a szigetre tettem volna a lábam, hogy hol keressem önt.

– A neve Halberstaedt – javította ki Viktor. – Ő itt a polgármester.

– Igen, a legfontosabb ember a szigeten. Ön után. Ezt világossá is tette a számomra. És követni is fogom a tanácsát, és „a lehető leggyorsabban elriszálom a csinos kis seggemet Parkum szigetéről”, amint beszéltem önnel.

– *Ezt* mondta?

– Igen. De csak akkor teszem meg neki ezt a szívességet, ha ön rám szán öt percet az idejéből, és a szemembe mondja.

– Mit?

– Hogy nem akar kezelni.

– Nincs időm rá, hogy kezeljem – mondta Viktor kevéssé meggyőzően. – Kérem, menjen el!

– El fogok menni. Megígérem. De előtte el szeretnék mesélni önnek egy történetet. Az én történetemet. Higgyen nekem! Csak öt perc. És nem fogja megbánni, hogy meghallgatott.

Viktor vonakodott. Kíváncsisága most minden más érzést túlszárnyalt. Különben pedig már így is, úgy is megzavarták a nyugalmat, és nem volt elég ereje hozzá, hogy tovább vitatkozzon.

– Nem harapok, dr. Larenz – mondta a nő nevetve.

A hajópadló ismét megnyikordult a lába alatt, amint közelebb lépett Viktorhoz. A férfi most már érezte drága parfümjének illatát. Ópium.

– Csak öt perc?

– Megígérem.

Viktor vállat vont. Ha már egyszer úgylis megzavarták, néhány perc ide vagy oda már nem számít. És ha most kidobná, a nő valószínűleg egész nap a nyaraló előtt járkálna fel-alá, és akkor egyébként se tudna gondolkozni.

– Hát legyen.

Tüntetőleg az órára nézett.

– Öt perc.

4. fejezet

Viktor odament a kandallóhoz, amelynek párkányán egy régi, meissenai porcelánból készült teáskanna állt egy kis melegítő állványon. Amikor látta, hogy a nő milyen figyelmesen szemléli, sikerült rákényszerítenie magát, hogy ne feledkezzen meg a jó modorról.

– Parancsol egy teát? Épp azon voltam, hogy frisset tegyek fel.

A nő mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Nem szeretném, ha ennyivel is kevesebb időm maradna.

– Na, jó, akkor legalább vegye le a kabátját, és foglaljon helyet.

Azzal felemelt egy köteg régi újságot az ülőgarnitúrához tartozó bőrfotelről. Az ülőbútorokat még évekkal korábban apja rendezte el úgy, hogy ugyanarról a helyről egyidejűleg gyönyörködni lehessen a kandalló tűzében és a tengerre nyíló kilátásban is, ha az ember egy jó könyv társaságában elhelyezkedett.

Viktor ismét az íróasztalához ült, és végignézett a szép idegenen, miközben az leült, de nem vette le kasmírkabátját.

Egy rövid pillanat erejéig csend volt, és hallani lehetett, ahogy a partnak csapódott egy nagyobb hullám, hogy azután zúgva visszavonuljon.

Viktor ismét az órájára nézett.

– Nos, akkor... ööö... mi is a neve?

– A nevem Anna Spiegel, író vagyok.

– Ismernem kellene önt?

– Csak ha korát tekintve hat és tizenhárom év között lenne, és szívesen olvasna gyermekkönyveket. Vannak gyermekei?

– Igen. Vagyis... – a fájdalom hirtelen és hevesen érkezett. Akárcsak a válasz. Viktor elkapta a nő pillantását, amint családi fényképeket keres a kandallópárkányon, majd gyorsan feltett egy kérdést, hogy ne kelljen magyarázkodnia.

Évek óta nem olvasott újságot.

– Ön tájszólás nélkül beszéli a német nyelvet. Hova valósi?

– Berliini vagyok. Tösgyökeres, ha úgy tetszik. A könyveim viszont főleg külföldön arattak nagy sikert, elsősorban Japánban. De időközben már ott sem.

– Miért?

– Mert évek óta egyetlen könyvet sem tudok írni.

Viktor észre sem vette, hogy beszélgetésük máris átalakult azzá a jellegzetes kérdés-felelet játékká, mely a legtöbb, betegeivel folytatott dialógusának mintájául szolgált.

– Mikor publikált utoljára?

– Körülbelül öt éve. Az utolsó művem is egy gyerekkönyv volt. Azt hittem, az lesz az addigi legjobb könyvem. Minden egyes leírt soron éreztem, hogy most valami igazán nagyot alkotok. De azután soha nem jutottam túl az első két fejezeten.

– Miért?

– Mert az egészségi állapotom hirtelen drasztikusan megromlott. Kórházba kerültem.

– Mi miatt?

– Azt hiszem, ezt a Parkklinika dolgozói a mai napig nem tudják.

– A Parkklinikán feküdt? Dahlemben? – Viktor csodálkozva nézett a nőre. A beszélgetés ezen fordulatával nem számolt. Egyrészt

most már tudta, hogy az író valóban tehetős lehet, ha megengedhette magának, hogy egy ilyen drága klinikán kezeljék. Másrésztől tényleg komoly problémái lehetnek, mivel az exkluzív magánklinikák nem az olyan problémákra szakosodottak, mint a hírességek alkohol- vagy kábítószer-függősége, hanem a legsúlyosabb pszichés zavarokra. Idegösszeomlása előtt őt magát is gyakran hívták meg külső tanácsadóként, és csak megerősíteni tudta az intézmény kiűző hírét. Az ország legjelentősebb szaktekintélyeinek felsorakoztatásával és a legújabb kezelési módszerek alkalmazásával a berlini magánklinikák sok esetben úttörő jelentőségű eredményeket értek el. Mindenesetre még soha nem találkozott személyesen olyan pácienssel, aki olyan tiszta tudatállapotban hagyta volna el a kórházat, mint Anna Spiegel, aki most itt ült, az ő nyaralójában.

– Mennyi időt töltött ott?

– Negyvenhét hónapot.

Viktor erre már tényleg nem talált szavakat. Ilyen sok időt? A nő vagy hazudik, mint a vízfolyás, vagy tényleg komoly betegségben szenved. Sőt, valószínűleg mindkettő.

– Majdnem négy évre bezártak egy szobába, és annyi gyógyszert nyomtak belém, hogy egész idő alatt nem tudtam, ki vagyok, és arról sem volt fogalmam, hogy hol kezelnek.

– Mi volt a diagnózis?

– Az ön szakterülete, dr. Larenz. Ezért fordultam önhöz. Skizofréniában szenvedek.

Viktor hátradőlt karosszékeiben, és figyelmesen hallgatta a nőt. A skizofréniák területén tényleg szaktekintélynek számított. Legalábbis egykor.

– Hogy került a kórházba?

– Felhívtam Malzius professzort.

– Ön saját maga kérte a felvételét az intézmény vezetőjétől?

– Igen, természetesen. A klinikának nagyon jó híre van. Különben senkit sem ismertem, aki segíthetett volna rajtam. Önt csak néhány napja ajánlották.

– Kitől tudta meg a nevemet?

A klinika egyik fiatal orvosától. Ő gondoskodott róla, hogy ne kapjak több gyógyszert, annak érdekében, hogy ismét világosan tudjak gondolkodni. Ő mondta azt is, hogy az én problémámat ön tudná a legjobban kezelni.

– Milyen gyógyszereket kapott?

– Mindent, amit csak el tud képzelni. Truxalt, Fluspit. Leginkább Flupentixolt.

Klasszikus neuroleptikumok. Mindenesetre nem kezelték félre – gondolta Viktor.

– És mindez semmit sem használt?

– Nem, a tünetek a kórházba vonulásom napjától fogva egyre csak romlottak. Miután végre leálltak a gyógyszereléssel, hetekig tartott, míg ismét lábra álltam. Úgy gondolom, ez elég bizonyíték arra, hogy az én különleges skizofréniam esetében a gyógyszeres kezelés nem jöhet szóba.

– És mitől olyan különleges az ön betegsége, asszonyom?

– Író vagyok.

– Igen, ezt már említette.

– Megpróbálom egy példán keresztül a lehető legjobban szemléltetni.

Anna most először nem közvetlenül Viktorra nézett, hanem hirtelen egy képzeletbeli pontra meredt Viktor háta mögött. Korábban, berlini rendelőjében, a Friedrichstrassén Viktor lemondott arról, hogy Freudot követve egy heverőre fektesse betegeit, ehelyett

inkább szemtől szemben beszélgetett velük. Ezért már többször volt alkalma megfigyelni ezt a viselkedést. A páciensek kerülni kezdték a tekintetét, ha feszülten igyekeztek a lehető legpontosabban leírni egy fontos eseményt. Vagy amikor hazudtak.

– Első írói próbálkozásom egy rövid elbeszélés volt. A berlini szenátus diákpályázatára írtam tizenhárom éves koromban. A téma, amiről írni kellett: „Az élet értelme.” Az én történetem fiatal felnőttekről szólt, akik egy tudományos kísérleten dolgoztak. Épp leadtam a kéziratot, amikor a rá következő napon megtörtént.

– Mi?

– A legjobb barátóm a grunewaldi Négy Évszak Hotel dísztermében ünnepelte a tizennegyedik születésnapját. A hotel előcsarnokán keresztül épp a WC felé tartottam, amikor egyszer csak ott volt. A recepciónál állt.

– Kicsoda?

– Julia.

– Ki az a Julia?

– Ő. Julia. A történetemben szereplő nők egyike, a bevezető rész főszereplője.

– Úgy érti, látott egy nőt, aki hasonlított az iskolai fogalmazásában szereplő nőre?

– Nem. – Anna a fejét rázta. – Nem *hasonlított*. Pontosan *ő* volt az.

– Miről ismerte fel?

– Arról, hogy szó szerint azt mondta, amit az első jelenetben a szájába adtam.

– Mit mondott?

Anna hangja elhalkult, és a nő ismét Viktor szemébe nézett.

– Julia áthajolt a pulton, és ezeket a szavakat intézte a recepciósához: „Mondd csak, szivi, adsz nekem egy csinos kis szobát, ha nagyon szépen megkérlek?”

Viktor állta a nő kihívó pillantását.

– Gondolt már arra, hogy esetleg az egész csak véletlen volt?

– Igen, tényleg sokáig gondolkoztam ezen. Nagyon sokáig. Csak nagyon nehezemre esett azt hinni, hogy véletlen volt, mivel Julia ezek után is pontosan ugyanazt tette, amit a fogalmazásomban leírtam.

– De hát mit?

– Pisztolyt dugott a szájába, és kifröccsentette az agyvelejét a koponyájából.

Viktor rémülten nézett Annára.

– Ez egy...

– ...egy rossz vicc? Sajnos nem. A recepciónál álló nő csak a kezdete volt egy rémálomnak, amely már lassan húsz éve fogva tart. Hol jobban, hol kevésbé, dr. Larenz. Író vagyok, ez az átok ül rajtam.

Viktor olyan biztos volt abban, mik lesznek Anna következő szavai, hogy képes lett volna szinkronban mondani vele.

Azóta minden szereplő, amelyik a képzeletemben megszületik, valóságossá válik. Látom őket, meg tudom őket figyelni, sőt, néha beszélgetni is tudok velük. Kitalálom őket, és a következő pillanatban az életem részévé válnak. Ez az én betegségem, dr. Larenz. Ez az én problémám. Ez az én állítólagos skizofréniam sajátossága.

Anna előrehajolt.

– És ezért vagyok most itt, önnél. Tehát...?

Viktor ránézett, és az első pillanatban nem szólt semmit. Túl sok gondolat kavargott a fejében egyidejűleg. Lelkében túl sok érzelem küzdött egymással.

– Tehát, dr. Larenz?

– Tehát... mi?

– Érdekli az esetem? Hajlandó kezelni, most, hogy már egyébként is itt vagyok?

Viktor a karórájára nézett. Az öt perc letelt.

5. fejezet

Visszagondolva, Viktor már biztos volt benne. Ha az első találkozásakor csak egy kicsit is figyelmesebben hallgatta volna a nőt, és megfelelően értelmezi a jeleket, akkor már sokkal hamarabb felismerhette volna, hogy valami nincs rendjén. De valószínűleg akkor is bekövetkezett volna a katasztrófa, csak éppen sokkal gyorsabban.

Anna mindenképpen elérte célját. Behatolt a házába, és több tekintetben is meglepte. A története tényleg érdekelte Viktort. Annyira szokatlan jelenség volt, hogy Viktor öt teljes percre meglepedkezett önmagáról és a saját problémáiról. De annak ellenére, hogy kifejezetten élvezte ezt a gondtalan állapotot, nem állt szándékában kezelni a nőt. Rövid, de egyértelmű vitát követően Anna vonakodva beleegyezett, hogy a következő komppal, másnap reggel elhagyja a szigetet, és ismét felveszi a kapcsolatot van Druisen professzorral.

– Jó okaim vannak rá – mondta kimérten, mikor Anna megkérdezte, miért nem maradhat. – Az egyik az, hogy több mint négy éve nem praktizálok.

– Bizonyára nem felejtette el a mesteriségét.

– Nem csak az a kérdés, hogy tud-e az ember...

– Szóval nem *akarja*...

Igen – gondolta Viktor, de valami visszatartotta attól, hogy Josyról meséljen ennek a nőnek. Ha Anna klinikai tartózkodása

alatt tényleg semmit nem hallott az ő tragédiájáról, miért éppen ő legyen az, aki ezen változtat?

– Úgy gondolom, felettébb elhamarkodott dolog lenne az ön bonyolult esetében alapos előkészítés nélkül megkezdeni a kezelést. Különösen, hogy megfelelő rendelő sem áll rendelkezésemre.

– Előkészítés? Ugyan, menjen már! Hiszen ez a szakterülete. Ha átküldtek volna magához a Friedrichstrasséra, mi lett volna az első kérdés, amit feltesz nekem?

Viktor elmosolyodott a beugratására irányuló ügyetlen kísérleten.

– Megkérdezném, hogy mikor hallucinált életében először, de...

– Már jóval korábban, a hotelbeli jelenet előtt is hallucináltam – szakította félbe Anna. – A Négy Évszakban azonban olyan...

Kereste a megfelelő szót.

...olyan realiztikus volt a skizofrén roham. Olyan egyértelmű. Még soha nem érzékelttem semmit ilyen világosan és élénken. Láttam a nőt, hallottam a lövést, és láttam, ahogy az agya szétspriccel a recepciós pult körül. És ez volt az első alkalom, hogy egy általam kitalált történet szereplője jelenik meg a valóságban. De természetesen nálam is voltak előjelek, mint a legtöbb skizofrénnél.

– Milyen előjelek?

Viktor elhatározta, hogy ad még további öt percet a nőnek, mielőtt végleg elküldi. *Örökre.*

– Nos, hol is kezdjem? Azt hiszem, a betegségem története meszsze a gyermekkoromba nyúlik vissza.

Viktor kivárta, míg Anna magától folytatja, és ismét belekortyolt az időközben kihűlt, keserű assamteába.

Apám hivatásos katona volt. Szövetséges amerikai katonaként Berlinben maradt, és akkoriban rádióbemondóként dolgozott az

American Forces Networknél, röviden az AFN-nél. Helyi híres-ségnek számított, a nők bálványozták. Végül azután számos szőke afférja közül, akiket a katonai kaszinó hátsó szobájába csábított, az egyik teherbe esett. Laurának hívták, tősgyökeres berlini volt, és mellesleg ő volt az anyám.

– Aha. Ön múlt időben beszél az apjáról?

– Nyolcéves koromban tragikus balesetben meghalt. Malzius professzor egyébként ebben látta életem első traumatizáló élményét.

– Miféle baleset érte az apját?

– Egy katonai kórházban megoperálták a vakbelét, és az operáció előtt elfelejtettek szorítóharisnyát húzni a lábára. A trombózis a halálát okozta.

– Sajnálom. – Viktort mindig mérhetetlenül fel tudta bosszantani, hogy a tehetségtelen orvosok hanyagsága mekkora szerencsétlenséget okozhat a betegnek és hozzátartozóinak.

– Hogyan fogadta az apja halálhírét?

– Nem túl jól. Steglitzben, az amerikai szektorban laktunk, az Andrew Barracks közelében, egy sorházban. A ház mögött tartotunk egy kis korcs kutyát, Terryt, akit egyszer az utcán találtunk. Apám utálta, ezért többnyire rövid pórázra volt kötve, és soha nem jöhetett be a házba. Amikor anyám elmondta, hogy apám meghalt, kimentem a kutyához, és verni kezdtem. Apám egyik baseballütőjét használtam, a nehezebbiket, amelyeknek vasmagja volt. Mivel a póráz rövid volt, Terry nem tudott kitérni az ütésem elől, menekülni pedig végképp nem volt képes. Először eltörték a lábai. Terry félve meglapult. De én tovább ütöttem. Nyolcéves kislány voltam, egy megszállott dühével és erejével felfegyverezve. Valamikor, talán a tizedik ütés után Terrynek eltört a gerince, és már nem tudott mozogni. Rettenetesen üvöltött fájdalmában, de én tovább

ütöttem, amíg a vér ki nem folyt a száján, és végül már csak egy darab hús volt, melyből az utolsó leheletnyi életet is kivertem.

Viktor megpróbált undor nélkül nézni Annára, és nyugodtan megkérdezte:

– Miért csinálta ezt?

– Mert Terry volt, akit az apámon kívül a legjobban szerettem az életben. Gyermeki megszállottságomban azt képzeltem, ha elvették tőlem azt, akit a legjobban szerettem, akkor a második legkedvesebbnek sincs többé helye az életemben. Dühös voltam, mert Terry még élt, apám pedig már nem.

– Ez szörnyű élmény lehetett.

– Igen, az volt. De azt még nem is tudja, miért volt igazán szörnyű.

– Ezt hogy érti?

– Még nem hallotta a teljes történetet, dr. Larenz. Ebben az élményben nem az apám halála a legborzasztóbb. És az sem, hogy egy kis ártatlan kutyát kegyetlenül halálra kínoztam.

– Hanem?

– Az igazán borzasztó számomra az, hogy ez a kutya soha nem létezett. Terry soha nem élt ezen a világon. Egyszer hozzánk szegődött egy macska, de kutyánk nem volt. És ha álmaimban még mindig üldöz is Terry meggyötört kis teste, most már pontosan tudom, hogy ez az élmény csak beteg fantáziám szüleménye.

– Mikor jött rá erre?

– Nagyon sokáig tartott. Csak az első pszichoterápiás kezelésem során került szóba. Akkoriban tizennyolc vagy tizenkilenc éves lehettem. Előtte senkiben sem mertem megbízni. Ugyan ki gyónja meg szívesen, hogy állatkínzó, nem beszélve arról, hogy örült?

Egek – gondolta Viktor, és merengve cirógatni kezdte Sindbadot, aki továbbra is csendesen bóbiskolt a lábánál, teljes érdektelenséget

mutatva a szokatlan beszélgetés iránt. Szegény lánynak több mint tíz évig kellett borzalmas büntudatban élnie. A skizofrénia legkegyetlenebb túszejtő akciója. A hallucinációknak általában csak az a feladatuk, hogy beleszuggeralják a betegbe, hogy haszontalan, rosszindulatú, és nem érdemi meg az életet. A skizofrén betegek nemritkán belső hangokat hallanak, melyek felszólítják őket, hogy öljék meg magukat. És ezek a szerencsétlen emberek bizony gyakran hallgatnak is képzelt bántalmazóikra.

Viktor az órájára nézett, és elcsodálkozott, máris hogy eltelt az idő. Ma már nem tudna az interjúj dolgozni.

– Jól van, asszonyom.

Tüntetőleg felállt, hogy jelezze, a beszélgetésnek ezzel véget kíván vetni. Miközben tett egy lépést Anna felé, csodálkozva tapasztalta, hogy enyhén szédül.

– Ahogyan azt már több ízben elmagyaráztam önnek, nem tartom lehetségesnek, hogy itt kezeljem – folytatta, és közben abban reménykedett, hogy kifelé menet járása nem válik bizonytalanná.

Anna mozdulatlan arccal nézett rá, azután ő is felállt.

– Természetesen – mondta a nő meglepő élénkséggel a hangjában. – Ennek ellenére örülök, hogy meghallgatott, és követni fogom a tanácsát.

Abban, ahogyan Anna a bejárati ajtó felé indult, volt valami, ami egy halvány emléket villantott fel Viktor agyában. De amilyen gyorsan a kép felvillant, olyan gyorsan el is tűnt.

– Nem érzi jól magát, doktor úr?

Viktort bosszantotta, hogy a nő nyilvánvalóan észrevette enyhe egyensúlyzavarát.

– De, de, minden rendben.

Különös. Viktor úgy érezte magát, mint mikor hosszabb hajóút végén ismét szárazföldre lép az ember.

– Hol szállt meg? – kérdezte, hogy más témára terelje a szót, miközben mindketten kiléptek a folyosóra, és Viktor kinyitotta a verandára vezető ajtót.

– Az Ankerhofban.

Viktor bólintott. Hol máshol. Szezonon kívül csak ebben a vendégházban lehetett szobát bérelni. Trudit, a ház tulajdonosát a sziget jótévőjeként emlegették. Férje három évvel korábban halász-hajójával halálos balesetet szenvedett.

– Tényleg minden rendben van? – kérdezte Anna.

– Persze, persze. Néha megszedülök, ha túl gyorsan állok fel – hazudta, és remélte, hogy a rosszullét nem egy lappangó megfázás előjele.

– Akkor jó – érte be Anna a válasszal. – Akkor én most gyorsan visszamegyek a faluba. Még össze kell pakolnom, ha el akarom érni a reggeli kompot.

Viktor örömmel hallotta ezt. Minél gyorsabban eltűnik ez a nő a szigetről, annál hamarabb nyerheti vissza a nyugalmat. *Békén hagyják.*

Még egyszer kezet fogott Annával, azután röviden és fesztelenül elbúcsúztak egymástól.

Utólag mindig okosabb az ember. Ha Viktor már az első beszélgetés során egy kicsit jobban odafigyelt volna, feltűntek volna neki a sorok között megbúvó figyelmeztető jelek. De alapvetően jóhiszemű ember volt, hagyta, hogy Anna anélkül távozzon, hogy követte volna a tekintetével. És Anna bizonyára számolt ezzel. Mert amint bezárult mögötte az ajtó, még csak nem is vette a fáradságot, hogy elrejtse valódi szándékát. Ehelyett céltudatosan észak felé vette az irányt.

Épp az Ankerhoffal ellenkező irányba.

6. fejezet

Anna épp hogy elment, amikor ismét kopogtattak a nyaraló ajtaján. Halberstaedt, a sziget polgármestere volt az.

– Köszönöm, hogy beindította a generátort – köszöntötte Viktor, és megrázta az idős férfi kezét. – Jó meleg volt a házban, amikor megérkeztem.

– Örülök neki, doktor úr – válaszolta Halberstaedt szűkszavúan, és feltűnően gyorsan húzta vissza a kezét.

– No és minek köszönhetem, hogy a zord időjárás dacára felkereset? Azt hittem, a posta csak holnapután jön.

– Igen, ebben igaza van – Halberstaedt egy fadarabot tartott a bal kezében, amellyel fekete gumicsizmája talpából igyekezett kiütögetni a homokot. – Nem emiatt jöttem.

– Rendben – Larenz az ajtóra mutatott. – Nem akar bejönni? Úgy látom, hamarosan esni fog.

– Nem, köszönöm. Nem szeretném sokáig feltartani. Csak egy kérdésem lenne.

– Mégpedig?

– Az a nő, aki az imént itt járt önnél, kicsoda?

Viktor meglepődött a polgármester közvetlenségén. Halberstaedt máskor inkább udvarias és tartózkodó volt, és nem avatkozott a szigetlakók magánügyeibe.

– Nem mintha bármi közöm lenne hozzá, de az ön helyében óvatos lennék – Halberstaedt rövid szünetet tartott, hogy a bagót, amit rágott, a veranda korlátja fölött a homokos útra köphesse. – Átkozottul óvatos.

Viktor összehúzta a szemét, mintha belesütne a nap, és a polgármestert fürkészte. Sem hanghordozása, sem a szavak értelme nem tetszett neki.

– Megkérdezhetem, mire akar ezzel utalni?

– Semmire sem akarok utalni. Kimondom őszintén: az a nő nem tiszta. Valami nem stimmel vele.

Viktor ismerte azt a fajta gyanakvást, melyet a pszichés betegek keltenek az egészséges emberekben. Csak azon csodálkozott, hogy Halberstaedt ilyen gyorsan észrevette, hogy Anna nem egészséges.

De én sem vagyok az. Már nem.

– Ne aggódjon a hölgy miatt... – próbálkozott Viktor.

– Őmiatta biztosan nem fogok nyugtalankodni. Attól félek, hogy önnel történik valami.

A szünet, ami Anna betörésének és hajmeresztő történetének köszönhetően Viktor gondolkodásában beállt, most egy csapásra véget ért. *Josy*. Több millió különböző impulzus létezett, mely Viktor agyában reflexszerűen képes volt előhívni lánya emlékét. Elég volt hozzá egy fenyegető hang, mint például most a polgármesteré.

– Ezt most megint hogy értsem?

– Úgy, ahogy mondom. Azt hiszem, ön veszélyben van. Már huszonkét éve élek ezen a szigeten, és az idők folyamán sok embert láttam itt jönni-menni. Voltak közöttük, akiket örömmel fogadtunk. Jó emberek, akiket szívesen marasztaltunk. Mint önt is, doktor úr. Másoknál viszont az első pillanattól fogva tudtam, hogy

csak baj lesz velük. Nem tudok rá magyarázatot adni, olyasmi lehet, mint a hatodik érzék. Mindenesetre rögtön működésbe lépett, amikor ezt a nőszemélyt először megláttam a faluban.

– Kérem, magyarázza el pontosabban! Mégis mi az ördögöt mondott önnek, ami ennyire kihozta a sodrából?

– Nem mondott semmit. Nem is beszélgettem vele. Csak távolról figyeltem, és azután idáig követtem, az ön házáig.

Különös, gondolta Viktor. Anna az imént teljesen mást mondott. De miért hazudna a Halberstaedttel folytatott beszélgetéséről?

– Hinnerk is mondta, hogy nagyon furcsán viselkedett, amikor két órája bement hozzá, a vegyeskereskedésbe.

– Hogyhogy furcsán? – kérdezte Viktor.

– Fegyvert keresett.

– Tessék?

– Igen. Először egy szigonyt szeretett volna, vagy egy fényjelző pisztolyt. Végül egy konyhakés mellett döntött, és vett még több méter horgászszineget is. Ilyenkor már felteszi az ember magában a kérdést: vajon mit akar ez a nő?

– Fogalmam sincs – mondta Viktor a gondolataiba mélyedve. Tényleg nem tudta. Mihez akar kezdeni egy pszichésen beteg nő ezen a békés szigeten egy fegyverrel?

– Nos, csak ennyit akartam. – Halberstaedt fejére húzta fekete anorákja kapucniját. – Mennem kell. Elnézését kérem a zavarásért.

– Semmi probléma.

Halberstaedt leszaladt a verandalépcsőn, és a kiskapuból még egyszer visszafordult Viktor felé.

– Még valami, doktor úr. Már korábban is akartam mondani. Nagyon sajnálom.

Viktor némán bólintott. Négy év után már senkinek nem kellett megmagyaráznia részvétnyilvánítása okát. Világos volt, mire gondol a polgármester.

– De az itt-tartózkodás bizonyára jót tesz majd önnek. És én ezért vagyok itt.

– Hogy érti ezt?

– Örültem, amikor viszontláttam a szigeten. Láttam, amint partra szállt. És reméltem, hogy megváltoznak a gondolatai. Hogy hamarosan jobb bőrben lesz. De...

– De?

– Még sápadtabb, mint egy hete. Tudja az okát?

Igen. Egy rémálom. Az a címe, hogy „Az életem”. És nem teszed elviselhetőbbé azzal, hogy megjelentél itt – gondolta Viktor. De ahelyett, hogy hangosan kimondta volna, amit gondolt, megrázta a fejét, hogy megnyugtassa Halberstaedtet. A fejrázás persze újabb egyensúlyzavart okozott.

Halberstaedt kívülről becsukta maga mögött a kertkaput, és szigorúan végigmérte Viktort.

– Mindegy. Lehet, hogy tévedek. Talán nem is olyan súlyos a helyzet. De azért fontolja meg, amit a nővel kapcsolatban mondtam!

Viktor csak bólintott.

– Komolyan gondolom, doktor úr. A jövőben vigyázzon egy kicsit jobban magára! Rossz előérzetem van.

– Rendben. Köszönöm.

Viktor becsukta a ház ajtaját, és a kémlelőnyíláson keresztül követte tekintetével Halberstaedtet, amíg el nem tűnt szűk látómezejéből.

Mi folyik itt? – kérdezte önmagától. – *Mit jelentsen mindez?*

Még bő négy napnak kellett eltelnie, mire megtudta a választ. Sajnos csak akkor, amikor már túl késő volt cselekedni.

SEBASTIAN FITZEK

A TERÁPIA

Nincsenek tanúk, nincsenek nyomok, nincs holttest.

A híres pszichiáter, Viktor Larenz lánya,
Josy rejtélyes körülmények között eltűnik.

Hollétére nem derül fény.

Négy évvel később: Viktor egy nyaralóba vonul vissza, hogy feldolgozza a történeteket, de egy napon ismeretlen nő kopogtat az ajtaján. A nőt kényszerképzetek gyötrik, melyekben újra meg újra megjelenik egy kislány, aki Josyhoz hasonlóan nyomtalanul eltűnik. Viktor beleegyezik, hogy kezelni fogja a nőt, de a terápia egyre inkább drámai

2 999 Ft

9 789632 451466

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

belereszketsz